

УРСУЛА ЛЕ ГУИН РАЗКАЗЪТ НА СЪПРУГАТА

Превод от английски: Владимир Германов, 2013

chitanka.info

Той беше добър съпруг, добър баща. Не разбирам. Не вярвам. Не вярвам, че се е случило. Видях го да се случва, но не е истина. Не може да бъде. Беше толкова мил. Ако го бяхте видели как си играе с децата, щяхте да знаете, че у него няма никаква злина, нито капка лошотия. Когато го срещнах за първи път, още живееше с майка си близо до езерото Спринг и ги виждах заедно, майка и нейните синове, и си мислех, че си струва да познаваш младеж, който е толкова мил със семейството си. После, един път, когато се разхождах в гората, го срещнах сам, на връщане от лов. Не беше уловил нищо, дори полска мишка, но не беше паднал духом заради това. Просто се разхождаше весело и се наслаждаваше на сутрешния въздух. Това беше едно от нещата, които най-напред харесах у него. Не приемаше неуспехите навътре, не се цупеше и мръщеше, когато нещо не ставаше както му се иска. И така, онзи ден се заговорихме. След това нещата потръгнаха, защото скоро започна да стои тук през почти цялото време. Тогава сестра ми каза — родителите ни се изнесоха предишната година и заминаха на юг, оставиха ни къщата, — та сестра ми каза: „Е, ако той ще стои тук по цял ден и половината нощ, за мен явно няма място!“. И се изнесе — намери си жилище малко по-нататък по пътя. С нея винаги сме били много близки. А такива неща никога не се променят. Изобщо нямаше да се справя с тези лоши времена, ако не беше сестричката ми.

Е, той дойде да живее тук. И мога само да кажа, че това беше най-щастливата година от живота ми. Той беше невероятно добър с мен. Работлив, никога не мързелуваше, едър, толкова хубав. Млад и всички го гледаха с възхищение. На сбирките на ложата нощем все често му възлагаха да води пеенето. Имаше такъв красив глас и водеше силно, а другите го следваха — и високи, и ниски гласове. Сега потрепервам, като си спомня как го чувах, когато си стоях у дома, защото децата бяха бебета — пеенето се носеше през дърветата, лунната светлина, летните нощи, пълната луна на небето. Никога вече няма да чуя нищо толкова красиво. Никога няма да позная такава радост.

Казват, че било заради луната. Луната била виновна, и кръвта. Било в кръвта на баща му. Не познавах баща му и сега се чудя какво ли е станало с него. Беше от Уайтуотър и нямаше роднини тук. Винаги съм си мислила, че се е върнал там, ама не знам. Заговори се за него —

приказки — след туй, което се случи с мъжа ми. Било нещо, което е в кръвта, казваха, и може никога да не се прояви, но ако се прояви, било заради промените в луната. Винаги се случва в тъмното на луната. Когато всички са у дома и спят. Някой път сполита онзи, който носи проклятието в кръвта си, казваха, и той става, защото не може да спи, и излиза вън на силното слънце съвсем сам — привличат го другите като него.

Може и да е така, защото мъжът ми правеше такива неща. Надигах се и го питах:

— Къде отиваш?

А той отговаряше:

— А... на лов. Ще се върна тази вечер.

Но не приличаше на себе си. Дори гласът му ставаше различен. Ала аз се чувствах толкова уморена, пък и не исках да будя децата, а той беше толкова добър и отговорен, че не ми беше работа да питам „защо“, „къде“ и такива неща.

Така стана три или четири пъти. Той се връщаше късно, уморен и направо сърдит — за благ характер като неговия, — и не искаше да говори за това. Смятах, че на всекиго се случва от време на време да превърти и натякването никога не помага за нищо, но се тревожех. Не толкова, че отива, колкото, че се връща уморен и странен. Дори миришеше странно. Косата ми настръхваше. Накрая не можах да издържа и попитах: „Каква е тази миризма по тебе? Целият миришеш!“. А той отговори кратко: „Не знам“, и се направи, че спи. Но когато си мислеше, че не го гледам, слезе долу и се ми, ми... Миризмата обаче си остана по него и в леглото ни с дни.

И после се случи ужасното нещо. Не ми е лесно да го разкажа. Плаче ми се, когато си го припомням. Нашето най-малко, бебчето ми, се отвърна от баща си! За една нощ само! Той се върна, а малката доби изплашен вид, очите ѝ се уголемиха, разплака се и опита да се скрие зад мен. Още не можеше да говори нормално, обаче само повтаряше: „Махни го това, махни го това!“.

И как погледна той, само за миг, когато чу. Ето това не искам никога да си спомням. Но пък никога не мога да забравя. Как гледаше собственото си дете.

Аз се скарах на малката: „Засрами се, какво ти става?“, но я държах близо до мен, защото и аз се страхувах. Чак треперех от страх.

Той се обърна настрана и подхвърли нещо от рода на: „Сигурно е сънувала нещо“. Искаше да го омаловажи така. Или поне опита. Аз също. И наистина се ядосах на малката, че се плаши толкова от собствения си баща. Ала страхът беше по-силен от нея и аз не можех нищо да променя.

Целия онзи ден той стоя настрана. Трябва да е знаел. Тъмното на луната тъкмо започваше.

Вътре беше горещо и задушно и всички спяхме от известно време, когато нещо ме събуди. Него го нямаше до мен. Чух някакъв шум в прохода, когато се ослушах. Станах, защото повече не можех да издържам. Отидох в прохода и там беше светло, през изхода влизаше силна слънчева светлина. И го видях да стои отпред, във високата трева до изхода. Главата му беше увиснала. След малко седна, като да е уморен, и погледна надолу, в краката си. Аз се спотаих вътре и гледах — не се и замислях какво.

И видях каквото и той. Видях промяната. Първо краката му. Станаха големи, стъпалата се издължиха, разтегнаха се, пръстите пораснаха, станаха месести и бели. И голи.

Космите започнаха да падат от цялото му тяло — като че ли изгоряха на слънчевата светлина и изчезнаха. Стана бял навсякъде, кожата му стана като на червей. И обърна лице към мен. Промени се, докато гледах. Лицето ставаше все по-плоско, устата се сплеска и разшири, зъбите се хилеха, плоски и тъпи, носът стана топка месо с две дупки, ушите изчезнаха, очите станаха сини — сини с бяло около синьото — и ме гледаха от онова меко, бяло лице.

Тогава се изправи на два крака.

Видях го, трябваше да видя как моята най-скъпа любов се превръща в нещо омразно.

Не можех да помръдна, но както се свивах в прохода и гледах навън, в деня, и треперех, тресях се, заръмжах и изведнъж изригнах в бесен, ужасен вой. Скръбен вой на ужас, зов. И останалите го чуха, дори заспалите, и се събудиха.

Аз се вирах и удивлявах на нещото, в което се бе превърнал мъжът ми, а той мушна лице във входа на дома ни. Още бях скована от смъртен страх, но децата зад мен се събудиха, бебето започна да скимти. Тогава ме обзе майчиният гняв, озъбих се, пропълзях напред.

Човекоподобното се огледа. Не носеше пушка като хората от човешките места. Обаче вдигна тежък паднал клон от дърво, улови го за единия край и мушна другия в нашата къща, към мен. Аз го ухапах и опитах да изляза, защото знаех, че човекът ще убие децата ни, ако може. Сестра ми вече идваше. Видях я да се спуска към мъжа с приведена глава и настръхнала грива, с очи, жълти като зимното слънце. Съществото се обърна към нея и вдигна клона, за да я удари. Тогава аз излязох от входа, бясна от майчиния гняв, започнах да се стичат и други, привлечени от моя зов, цялата глутница се събра там, под слепия блясък и горещината на слънцето по пладне.

Мъжът ни огледа, изкрещя силно и размаха клона, който държеше. После хукна и побягна, насочи се към разчистените полета и орната земя в полите на планината. Тичаше на два крака, скачаше и криволичеше, а ние го следвахме.

Бях последна, защото любовта все още потискаше гнева и страха ми. Тичах, когато ги видях да го събарят. Зъбите на сестра ми се забиха в гърлото му. Когато стигнах там, съществото беше мъртво. Другите се отдръпнаха от жертвата заради вкуса на кръвта и миризмата. Помладите се свиваха и плачеха, сестра ми не преставаше да трие уста с предните си лапи, за да се отърве от вкуса. Аз се приближих, защото си мислех, че щом съществото е мъртво, магията може да си е отишла и мъжът ми да се върне — жив или поне умрял, поне да успея да го видя, него, моята истинска любов, в истинския му вид, така красив. Видях обаче само умрял човек, бял и окървавен. Отдръпнахме се от него, обърнахме се и побягнахме назад, към планините, към горите и сенките, към здрача и благословения мрак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.